KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 48.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 27. November 1892.

V. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

†

C. Hostrup.

Naar dette Blad kommer vore Læsere i Hænde, har alle Danmarks Dagblade bragt lange Artikler om Digteren Hostrups store Betydning for det danske Folk og udtalt deres vemodige Tanker ved hans Bortgang.

Vi har derfor heller ikke i Sinde at give hans Biografi eller omtale hans Virksomhed som Digter, Præst eller Folketaler; thi der findes næppe i dette Øjeblik det Barn i Danmark, som ikke kender Digteren Hostrup. Vi vil kun ved disse faa Linjer give vort lille Ord som et taknemligt Mindeblad for, hvad han har været for Kvindesagen.

Faa Mænd — ja, maaske ingen — havde en saa fin og ægte Forstaaelse af Kvinden og samtidigt et saadant Frisind over for hendes retslige Krav baade som Hustru, Moder og Statsborger. I Digterens Arbejde „Eva" kæmper han for Moderens Medbestemmelsesret over Børnene og hendes Ligestilling med Manden i det sociale Liv. Paa talrige Møder og i Privatlivet har Hostrup atter og atter betonet Kvindens *Menneskeret*. Selv tog han aktiv Del i Styrelsen for Foreningen til Afskaffelse af den lovbeskyttede Usædelighed, og man maatte forbavses, naar man hørte den blide Røst bruge saa harmfulde og stærke Ord om dette lovbeskyttede „Salg af Menneskekød", som var de Udtryk, C. Hostrup brugte, naar han talte om Prostitutionen. Han var Medlem af Fredsforeningen, og Krigens grufulde Barbari var hans følsomme Natur en Vederstyggelighed, skønt ingen elskede sit Fædreland højere end han.

Som Digter har han moret og oplivet mange, men maaske dog trøstet mere ved sin evangeliske Forkyndelse som Præst; thi han havde forstaaet, at de, der søgte Kirken, de søgte Trøsten. Hvis man turde anvende de Ord af Skriften paa nogen: „Salige er de rene af Hjertet, thi de skal se Gud," saa kan man anvende dem paa Hostrup. Tilhørerne mærkede, at han saa Gud, naar han talte, ikke den Gud, som Præsterne ofte taler om, der straffer og dømmer, men det milde Kærligheds Ophav, der aabner sin ømme Faderfavn for den Bekymrede og Fortrykte. Der var intet af Teologernes Haardhed i hans Tale. Naar hans poetiske Talestrøm flød med himmelske Toner, maatte det berolige de lidende Hjerter. Det var Menneskehjertets Ret han hævdede, det var hans Overbevisning, at vi var skabte til at være lykkelige; derfor var „intet menneskeligt ham fremmed." Over for sin egen Digtervirksomhed var han kritisk og tillagde den vistnok alt for lidt Betydning, thi han forlangte af sig selv, at der skulde staa en Personlighed og et ægte Menneskeliv bag ved de poetiske Ord, saaledes siger han i en af sine Sange:

„Hvad gavner det mig, mine Drømme faar Liv,
naar Livet selv bliver Drømme.„

At der dog sikkert stod en alvorlig Kamp for ham, da han paa en vis Maade forlod Digterbanen og blev Præst, tyder samme Sang paa, som slutter med at sige:

„og gik der en Smule Digter tabt,
et Menneske blev bevaret"

Og det er dette store Menneske i Digteren, Præsten, Folketaleren, vi har elsket, beundret, og som vi nu med Sorg, men ogsaa med taknemlige Taarer følger til Graven.

Johanne Meyer.

Fattigdommens Afskaffelse.

I Mandags indledede Frn Johanne Meyer i Kvindelig Fremskridtsforening en Diskussion om: „Sociale Reformer til Fattigdommens Afskaffelse". Taleren troede paa Muligheden af Fattigdommens Afskaffelse ved en forstandig og kærlig Ordning af Samfundet. Det er meget smukt at øve Barmhjertighed, at lave billig Mad til de Fattige og sende sine aflagte Klædningsstykker til de fattige Huse; men det er ikke at tage Samfundssygdommen i sin Rod, og det giver ikke nogen levende Tro paa Fattigdommens Afskaffelse. Ved en ganske simpel Reflektionsevne vil vi ogsaa komme til det Resultat, at hvad der ikke er for godt til mig, hvorfor skulde det være for godt til min Næste, og naar mit Barns Frakke er for luvslidt og tynd til ham, hvorledes kan den da være god nok til den Fattige. Fattigdommen er ganske vist et økonomisk Spørgsmaal, men den eneste virkelige Løftestang til at afkaste den tunge Samfundssten er Menneskekærlighed og en levende Forstaaelse af det Lighedsprincip, der er Kernen i al Humanisme — ikke den Lighed, at alle skal være ens, men den Lighed, der giver alle lige Ret til at nyde Samfundets Goder, saa at ethvert af dets Individer kan faa Plads og Rum til at udvikle sig overensstemmende med det bedste i sig selv og sine medfødte Naturbegavelser.

Altsaa bliver Universalmidlet at begynde med Opdragelsen af de smaa Børn. Taleren pegede derefter paa de fattige Børns Opdragelse, hvorledes man begyndte med at narre dem for Modermælken, afknappede dem paa Mad, Klæder, Lys, Luft og Varme, og hun vidste, at alene i Danmark fandtes der 100,000 Børn som Kreaturpassere, paa Fabriker og i andre Tjenester fra 10 Aars Alderen. Ved saaledes at forsømme deres Skolegang og Udvikling dannede man selv fremdeles større og større Grundfond af Fattige. — Samfundet er en Ødeland, saa længe det med den ene Haand producerer Fattige og med den anden straffer dem som Forbrydere.

Fattigdommen maa fra nu af standses for Børnenes og den unge Slægts Vedkom-